

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 244/2018-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. júla 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátkou JUDr. Elenou Štefančíkovou, advokátska kancelária ADVOCATUS Žilina s. r. o., Kálov 653/23 – 2, Žilina, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupmi Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 4 PP 93/2017 a Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tos 3/2018, v ktorých nebolo vyhovené jeho žiadosti o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. júla 2018 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie

svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupmi Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) a Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaniach, v ktorých nebolo vyhovené jeho žiadosti o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd uznesením sp. zn. 4 PP 93/2017 z 13. decembra 2017 zamietol žiadosť sťažovateľa o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Následne krajský súd uznesením sp. zn. 6 Tos 3/2018 z 13. februára 2018 zamietol jeho sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 4 PP 93/2017 z 13. decembra 2017.

3. Sťažovateľ následne konštatuje porušenie ním označeného základného práva (bod 1) v súvislosti s neodôvodnenosťou rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu a nesprávnou aplikáciou a interpretáciou právnych predpisov týkajúcich sa podmiennečného prepustenia bez toho, aby sa zaoberal dôkazmi o jeho správaní v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a tiež posudkom riaditeľa ústavu a odvolací súd si *„nezabezpečil ani spis 5 Nt/40/2017, kedy ma okresný súd 9.1.2018 po splnení podmienok na preradenie preradil do minimálneho stupňa stráženia“*. Sťažovateľ tiež uvádza, že *„bolo by na mieste, aby súdy definovali a špecifikovali, či je štandardne správanie sa zlým správaním alebo nedostačujúcim správaním a aké by malo byť správanie aby bol odsúdený prepustený na podmiennečné prepustenie ak nie je také správanie vyhovujúce“*.

4. S ohľadom na uvedené navrhuje, aby ústavný súd po vykonaní dokazovania vydal tento nález: *„Krajský súd Košice pod sp. zn. 6 Tos/3/2018 v spojení s uznesením Okresného súdu Košice I 4PP/93/2017 porušil právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.“*

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Vychádzajúc z obsahu sťažnosti ústavný súd konštatuje, že sťažnosť napriek tomu, že sťažovateľ je zastúpený advokátkou, nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 1 a 4 a § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

8. Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite

svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, I. ÚS 135/2017).

9. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

10. V zmysle § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie:

- a) ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili,
- b) právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody,
- c) proti komu smeruje.

11. Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde). Až na výnimky, ktoré v danej veci nie sú relevantné, je ústavný súd pritom viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

12. Ústavný súd predovšetkým poznamenáva, že v sťažovateľom predloženej sťažnosti návrh rozhodnutia vo veci samej (petit), ktorého vydania sa sťažovateľ od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde), nie je vymedzený presne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom na rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci. Formulácia návrhu na rozhodnutie vo veci samej je neúplná a neurčitá, pretože sťažovateľ sa v petite ústavnej sťažnosti (rovnako, ako aj v sťažnosti samotnej, pozn.) domáha vyslovenia porušenia ním označeného základného práva zaručeného ústavou (bod 1) zo strany okresného súdu a krajského súdu bez toho, aby výslovne označil na vec sa vzťahujúce súdne rozhodnutia, ktorými malo dôjsť k porušeniu

jeho základného práva. Okrem toho v petite neuvádza a nenavrhuje ďalšie konkrétne opatrenia na prípadné zrušenie rozhodnutí okresného súdu alebo krajského súdu a ani požiadavku na vrátenie veci na ďalšie konanie príslušnému súdu.

13. Ústavný súd tiež konštatuje, že sťažovateľom podaná ústavná sťažnosť sa vyznačuje aj zmätočnosťou svojho obsahu vyúsťujúcou do nedostatku ďalšej zo zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti požadovanej ustanovením § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ktorou je logické, kompaktné a dostatočne určité odôvodnenie návrhu vo vzťahu k základnému právu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Odôvodneniu sťažnosti takáto ústavnoprávna kvalita zjavne chýba, pretože vo svojej podstate sú nosné sťažnostné námietky sťažovateľa len prenosom jeho sťažnostnej argumentácie proti uzneseniu okresného súdu. Popri uvedení vykonateľného petitu je ďalšou povinnosťou sťažovateľa, aby svoju sťažnosť náležite odôvodnil a aby odôvodnenie sťažnosti bolo zosúladené s jej petitom. Nedostatok odôvodnenia sťažnosti vyvoláva významné procesné dôsledky (m. m. IV. ÚS 359/08, IV. ÚS 198/2012, IV. ÚS 54/2014, I. ÚS 135/2017).

14. V skutočnosti teda v podanej ústavnej sťažnosti absentujú dôvody majúce ústavný rozmer, ktoré by porušenie sťažovateľom označeného základného práva (bod 1) osvedčovali. Sťažnosť ako celok pôsobí nedostatočne a neurčito, vytvára priestor pre dohady a dedukcie, čo sa pri uplatnení námietky o porušení základných práv (pri zastúpení kvalifikovaným právny zástupcom, pozn.) v konaní pred ústavným súdom zásadne neakceptuje (m. m. III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, III. ÚS 244/2014).

15. Vzhľadom na kvalifikované právne zastúpenie ústavný súd sťažovateľa na odstránenie nedostatkov sťažnosti nevyzýval, primerane aplikujúc § 160 ods. 3 písm. b) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov v spojení s § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde.

16. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky,

a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom. Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

17. Ústavný súd takisto poznamenáva, že splnomocnenie doručené sťažovateľom spolu s ústavnou sťažnosťou vykazuje tiež vadu určitosti, keďže v ňom nebolo vymedzené, akej veci sa týka.

18. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

19. Obiter dictum ústavný súd uvádza, že aj keby zistené vady odôvodnenia, petitu a splnomocnenia (ktoré boli dôvodom na odmietnutie sťažnosti, pozn.) neexistovali, sťažnosti sťažovateľa by aj tak nebolo možné vyhovieť, pretože napadnuté súdne rozhodnutia nie sú arbitrárne a ani zjavne neodôvodnené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. júla 2018